

at det faar Udseende af, at man skal betale for Foltkirkens Goder. Ikke blot kræver den altsaa, at de Handlinger skulle foretages, der fra Foltkirkens Synspunkt betragtes som aandelige Goder, men den kræver ogsaa Betaling derved. Nej, Accidenserne kan man ganske rolig gaa ud fra — jeg tror, jeg har illustreret det tilstrækkelig ved den korte historiske Oversigt — ere en af disse Institutioner, der kunne ned-arves, og som det er overordentlig vanskeligt at udrydde, hvad ogsaa Sigura udbjser i Dag.

Der er under Forhandlingen fra flere Sider, baade fra den ærede Ordfører for Mindretallets og den højtærede Indenrigsministers Side og fra det ærede 1ste Medlem for 6te Kreds (Koch), gjort en Betragtning gældende, som jeg ikke kan lade staa uimodsiget. Man siger mod Flertallets Forslag, at vi lægge Afgiften over paa Kommunerne, og fra enkelte Sider lyder det, at i saa Fald skulde den hellere lægges paa Staten. Nej, vi lægge den ikke paa Kommunerne og heller ikke paa Staten. Sagen er den, at Foltkirkens ved Grundloven er bleven et særskilt Samsund indenfor Stats-samsundet, og vi lægge Afgifterne paa Medlemmerne af dette Samsund. Derfor sige vi, at de foreløbig skulle udbetales af Kommunen, men bagefter skal Kommunen have dem ind ved Ligning paa de Medlemmer, der høre til Foltkirkens Samsund. Saa kan man sige: Ja, saa styde de Kommunen ind. Ja, det gøre vi, vi styde Kommunen ind, ligesom vi paa andre Omraader styde Staten ind, af den simple Grund, at Lovgivningsmagten hidtil fuldstændig har for-sømt sin Pligt til at stabe for Foltkirkens Organer, hvorved den kan fremtræde som Samsund. Saa længe det ikke er sket, maa Staten paatage sig de fornødne Ordninger ogsaa med Hensyn til kirkelige Forhold. Saa længe det ikke er sket, maa Kommunerne finde sig i at træde imellem, hvor Hjælp behøves. Men vi have netop ladet det i særlig Grad være os magtpaaliggende, at det ikke skulde siges om os, at vi gif de afvigende Trossamsund for nær. — Ganste karakteristisk var den højtærede Ministers Udtalelse. Han kunde saa Offeret med, han kunde nogenlunde finde sig i, at det gif over paa Kommunerne, hvilket er mere, end Udvalget finder rigtig, men naar han derimod kommer til Accidenserne, finder han hos dem en ganske forfælskelig Karakter. Karakteristisk var det i saa Henseende, at den højtærede Minister fremhævede, at Accidenserne vare frivillige Ydelsener i Modsetning til Offeret, der kunde inddrives, og yderligere karakteri-

stisk var det Eksempel, som han fremdrog, nemlig Digtalerne, thi om dem gælder der noget særskilt i Modsetning til de øvrige Accidenser. 3 Realer ere Accidenser ikke frivillige, det er ikke frivilligt, om man vil betale for Barnedaab, Brudevielse og Barselskoners Kirkegang, der er intet frivilligt deri, thi den paagældende, der skal have Ydelsen, kan gaa til Domstolene og saa den vedkommende dømt til at betale og Beløbet fastsat paa sædvanlig Maade. For Digtaler gælder ganske vist noget andet, som ogsaa er udbillet af den højtærede Minister, men der er Sagen den, at vil man ikke betale Præsten det Beløb, han forlanger for Digtaler, saa har man den Udvej, som foreslaaet i 1868, at sætte et Ritual i Stedet. Jeg tror, at Samsundet i det hele taget vilde staa sig bedst derved, det kan man nok komme ud over.

Sagen er nu ikke den, som den højtærede Kultusminister syntes at antage, at naar Flertallet her havde gentaget det tidligere her i Tinget vedtagne Lovforslag ordret, anse vi det for noget saa ekstra fuldkomment, at der ikke kunde være Tale om Ændringer i det, det er langt fra, men vi have gentaget det, fordi det var det. Landsstinget har stemt over for 2 Aar siden, og som vi derfor antage, Landsstinget vil kende som sit og stemme for igen. Man maa paa ingen Maade deri lægge den Betydning, at Flertallet mener, det er saa fuldkomment, at det ikke skulde kunne undergaa Ændringer. Tværtimod, der er mange Punkter, hvor der kunde være Spørgsmaal baade om den ene og den anden Ændring, som kunde diskuteres, men der har ikke for os været Anledning til at komme ind paa det, thi saa længe det store Spørgsmaal, om man skal medtage Accidenser eller ikke, staar uafgjort, har det ikke stor Interesse at tale om Enkeltheder. Jeg vil ikke betænke mig paa at sige, at det stiller sig for Flertallet saaledes, at medtages ikke Accidenserne, saa falder ogsaa al Interesse for dette Lovforslag bort, thi hvorfor i Alverden skulde man gøre sig Ulejlighed for en Afsløsning af Højtidsret alene, Højtidsret, hvis Afsløsning gaar glat for sig baade paa Landet og i Købstæderne. At det vil lettes lidt paa den af Regeringen foreslaaede Maade, er muligt, men det er ikke nogen tilstrækkelig Grund til at lovgive paa dette Omraade. Nej, skaloven have nogen Betydning, saa maa man medtage Accidenserne.

Der er blevet spurgt, hvorfor vi ikke tog Købstæderne med; man har mærkelig nok ikke spurgt, hvorfor man ikke tog Rjøbenhavn med, for der kunde jo lige saa godt